

3 frá 3'aranum

FLØGUUMMÆLI

Jákup Mørk

Í toppklassa

Eurythmics: Peace

Sum tað framgongur av niðanfyrirstandandi fløguummælum, so hava tey øll tað til felags, at talan er um bólkar, sum hava verið frammi í fleiri ár. Talan er sostatt um væletableraðar sangarar og bólkar, og átti hetta at borga fyri einari ávísari góðsku. Tá talan er um væletablerað nœvn, er tó eisini ofta vandi fyri, at fløgur verða gívnar út, í eini seinastu roynd at kroysta seinastu oyruni úr karrieruni, men fyri at siga tað beinanvegin, so haldi eg ikki, at hetta er aktuelt í hesum trimum forunum.

Tað koyrir bara

Fyrsta fløgan, sum eg legði í fløguskuftuna, var seinasta útgávan hjá Eurythmics. Tey bæði Dave Stewart og Annie Lennox, sum hava mannað bólkin øll árinu eru framvegis í høgum metum kring allan heim, og tað er einki at taka seg aftur í, at tey

sanniliga eisini hava uppi-borið at vera kend millum manna.

Fløgurnar, sum tey hava latið úr hondum, mugu sigast at vera sera fjølbroyttar, og við hesari útgávuni má sigast, at tey eru komin enn eitt stig á tónleikarliga vegnum. Í øllum forum er langt frá disco-fresarunum, sum plágaðu dansigólvini fyri nokrum síðani til meira stillisligu lögini á hesi fløguni. Lagið »I saved the world today« er longu vordíð eitt hit, og er tískil eingin orsök til at geva júst hesum lagnum tað stóru umrøðuna. Hinvegin skal gerast vart við, at hetta er so langt í frá tað einasta lagið á fløguni, sum er vert at lurta eftir.

Lögini spenna sera vítt, onkur ballada, okkurt meira rockkent o.s.fr. Nomið verður við fleiri greinar innan tónleikin, og sjálvur haldi eg, at tey

bæði sleppa væl frá øllum hesum royndum. Serliga dæmar mær tó tær báðar skeringar »Power to the meek« og »I want it all«. Her kemur eitt sindur meira lív í tónleikin, og hóast tey kanska ikki liggja á ovastu rók í tekstskrivning, so swinga hesi lög rættuliga væl í mínum oyrum.

Kvalitetur

Annie Lennox er framvegis ein sangarinna í heimsklassa, og tá Dave Stewart framhaldandi greiðir handfaringina av ljóðforum eins væl, sum hann altíð hevur gjørt, so verður úrslitið, sum tað er, uttan at hetta skal skiljast negativt.

Ein knallandi góð fløga, sum hóast hon er nakað stillislig, veruliga er krás fyri tónleikaáhugað.

JOE COCKER

Bleytari við árunum

Joe Cocker: No ordinary World

Góði gamli Joe Cocker er aftur komin á marknaðin við nýggjari fløgu. Flestu lögini á fløguni eru nýggj, tó at okkurt einstakt er tulkning av lögum hjá øðrum tónleikara, sum Cocker so tulkar á sín egna serstaka hátt. Sum vant, so hevur hann ikki skrivað nakað av lögnum sjálvur, men hetta ger so ikki fløguni nakran

skaða, við tað at tað fyrst og fremst er sum sangari, og ikki sum komponistur ella sangskrivari, at hann hevur gjørt vart við seg sjálfvan gjøgnum árinu.

Bleytari enn fyrr

Hasa kensluborna röddi hjá Cocker, er framvegis hin sama, og hóast hann má sigast at vera vordin eitt sindur bleytari við árunum, so er hann fram-

vegis í einum flokki fyri seg sjálfvan. Hann hevur ikki longur tey longu grovutu skrálini, sum fyrr hava eyðkent framförsur hansara, nógvar av lögnum ganga meira stillisliga fyri seg nú, í mun til hvat tey hava gjørt. Hetta ger eftir mínum tykki, at stílin verður minni serstakur, og eisini minni ráur enn hann hevur verið.

Persónliga haldi eg, at hetta hevur við sær, at henda útgávan ikki er í heilt sama flokki, sum nógvar av teimum, sum hann fyrr hevur latið úr hendi. Einasta lagi, sum eg fall fyri beinanvegin, er framförsla hansara av lagnum hjá Leonard Cohen, First we take Manhattan.

Er hin einasti

Ert tú hinvegin ein teirra, sum hevur alsk til allar teir bleytu kensluborna sangir, sum hann eisini hevur framført, er einki at ivast í, at henda plátan eigur at standa ovarlaga í plátuhyllini. Tað eru í øllum forum fáir sangarar, sum megna at frambara sangirnar á sama hátt, sum enski úrmælingurin.

Trúgvir móti lurtarunum

Pet Shop Boys: Nightlife

Dreingirnir úr djórhandlinum hava javnan verið at sæð á tónleikatindunum, síðani teir miðskeiðis í 80'unum bráðliga vórðu heimskendir við lögum sum It's a sin og You are always on my mind. Bara tað at ein discobólkur hevur megnað at hildið sær á toppinum í so langa tíð gevur greiðar ábendingar um, at her eru 2 tónleikarar, sum eru nakað fyrri seg. Tað hava teir so sanniliga eisini verið øll hesi árinu, og umframt at selja eina rúgvu av flögum, hava teir megnað at provokerað summi fólk, við onkrum dekan ov frekum videolagi.

Sami stílar

Fløgan »nightlife« má sigast at vera enn ein útgáva í sama stíli, sum flestu av hinum flögnum, sum teir hava útgívið. Lítið er at ivast í, at nógvar fløgur verða tveittar um handilskarnar runt um í heiminum, tí lítið er at ivast í, at her færst tú júst tað slag av

tónleiki, sum tú væntar tær.

Disco tónleikur hevur ongantíð verið fremst í mínum hugaheimið, men um tað skal vera, so skal sigast, at Pet Shop Boys so avgjørt ikki tað ringasta at lurta eftir, og á hesari fløguni eru eisini fleiri lög, sum fella væl í oyra. Á húsnum verður lýst við, at lögini »New York city boy« og »I don't know what you want but I can't give it anymore«. Sjálvur dæmar mær tó best lagið »The only one«, og tá tað

hinvegin heldur ikki er nakað lag, sum beinleiðis dettur burtur ímillum, so gerst talan um eina fløgu, sum eg hóast alt væl kundi funnið upp á at keypt. Í hvussu so er havi eg ofta (mis)nýtt pening til fløgur, sum liggja fleiri klassar niðan fyri hesa.

Heildarmyndin má sigast at vera, at talan er um eina væl avgreidda fløgu, sum er trúgv mótvægis lurtaraskaranum, og sum ivaleyst fer at selja rættuliga væl, tá ið avtornar.

